

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **J. Š.**, bytem,

proti

žalovanému: **Ministerstvo obrany České republiky, odbor sociálního zabezpečení**, se
sídlem Vršovická 1429, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2017, sp. zn. 231216/SD-21/OP,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl námitky žalobce a potvrdil rozhodnutí vedoucí 2. dávkového oddělení odboru sociálního zabezpečení Ministerstva obrany (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7.6.2016, sp. zn.

231216/SD-13/21. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost o přiznání starobního důchodu ze dne 9. 5. 2016. Správní orgán I. stupně přitom zamítl žádost žalobce z důvodu nesplnění podmínky získání nejméně 32 let doby pojištění ve smyslu ustanovení § 29 odst. 1 písm. h) zákona č. 15/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „ZDP“).

II. Obsah žaloby a jejího doplnění

2. Žalobce především namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil splněné podmínky nároku na starobní důchod dle zákona č. 100/1988 Sb. o sociálním zabezpečení (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“). Dle § 21 odst. 1 písm. b) zákona o sociálním zabezpečení splnil podmínku věku 55 let již dne 19.3.2013, a to odpracováním min. 15 let v zaměstnání v I. pracovní kategorii a splnil i podmínku nejméně 25 let zaměstnání (29 let dle ZDP). Dle § 17 odst. 6 se hodnotí služba vojáků z povolání v I. pracovní kategorii.
3. Žalovaný pak i nesprávně vypočetl výši starobního důchodu dle zákona o sociálním zabezpečení ke dni 10.12.2016. Výše starobního důchodu totiž nečiní částku 5 185 Kč, ale minimálně částku 15 000 Kč. Částka uváděná žalovaným, je starobní důchod vyměřený jen k datu 31.12.1995 bez zákonné valorizace do roku 2016 dle § 71 až § 76 ZDP. Takto vyměřený důchod je i vyšší než starobní důchod určený žalovaným dle ZDP ve výši 9 923 Kč (žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 136/2012-21).
4. V další části žaloby pak žalobce popisuje, jak žalovaný v období roku 2015 mylně a nesprávnou formou řešil jeho nárok na důchod dle zákona o sociálním zabezpečení.
5. Žalobce dále požádal o vyřešení rozporu v právním názoru na zápočet náhradní doby v období od 1. 1. 2003 až do 25. 5. 2010, tj. 2663 dnů. Žalobce byl v evidenci na Úřadu práce v Ústí nad Labem (dále jen ÚP) bez podpory v zaměstnanosti, neboť pečoval o svou matku, a to až do její smrti. Žil s ní ve společné domácnosti v trvalém společném bydlišti, tak že ji nebylo nutné umístit do nemocnice. V této době byl žalobce pobíratelem výsluhového příspěvku, což mu znemožňovalo žádat o jinou dávku sociálního zajištění.
6. Žalobce rovněž zpochybnil, zda bylo nutné dobrovolně uhradit pojistné za část této doby v délce 882 dnů a zda mu nemohla být započítána doba alespoň tří roků místo jednoho roku doby, kdy byl v evidenci na ÚP bez podpory v zaměstnanosti. V rozhodné době evidence žalobce na ÚP měla jeho matka věk nad 80 let, přičemž zemřela v 89 letech.
7. Žalobce dále požádal o vyřešení právního názoru na řešení podmínek pro získání starobního důchodu dle zákonů platných před 31.12.1995, tj. zda se jedná toliko o podmínku věku dle zákona o sociálním zabezpečení, nebo i podmínku zaměstnání v délce minimálně 25 let dle tohoto zákona.
8. Další námitka směřovala proti tomu, zda může žalobce dle § 55 ZDP požádat o starobní důchod se zpětnou platností od 19.3.2013 z důvodu pochybení žalovaného při řešení jeho žádosti o přiznání starobního důchodu dle zákonů do 31.12.1995. V současné době žalobce splňuje podmínku délky zaměstnání minimálně 32 let a 4 měsíce (k 10. 4. 2017), a to bez ohledu, zda soud rozhodne v jeho prospěch o další započitatelné době. Splňuje tedy podmínku pro přiznání starobního důchodu od 19.3.2013, neboť dle zákona o sociálním zabezpečení postačuje 25 let a dle ZDP pak 29 let.

III. Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná ve vyjádření především uvedla, že žalobce konal do 31.12.1992 službu zařazenou do I. kategorie funkcí v délce 17 ukončených roků. Věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod pak činí u žalobce 58 roků, což dosáhl ke dni 19.3.2016. Dosáhl-li důchodového věku v roce 2016, pak má nárok na starobní důchod, pokud získal nejméně 32 let doby pojištění (§ 29 odst. 1 písm. h) ZDP). K datu 19.3.2016, ale nezískal zákonem požadovanou dobu pojištění. Následně dobrovolně doplatil zbývající dobu pojištění, a tudíž splnil zákonem požadované podmínky pro vznik nároku na starobní důchod až ke dni 10.12.2016 (§ 29 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 74 ZDP). Po provedení výpočtu starobního důchodu bylo zjištěno, že celková vyměřená výše k datu 10.12.2016 činila částku 5 185 Kč. Základní výměra starobního důchodu činí podle § 133 odst. 1 písm. b) zákona o sociálním zabezpečení 55% průměrného ročního výdělku za 20 roků služby, z toho 15 roků III. kategorie a 5 roků I. kategorie). Ke zvýšení základní výměry důchodu byla započtena doba 12 roků služby v I. kategorii funkcí, přičemž za každý rok této služby se připočítávají 2% průměrného měsíčního výdělku, což činí celkově 24%. Podle § 133 odst. 3 písm. b) zákona o sociálním zabezpečení se přičítá k základní výměře důchodu ještě 0,5% průměrného měsíčního výdělku za každý rok služby v I. kategorii započtený do základní výměry starobního důchodu, což činí 2,5% za 5 roků. Celkem činí výměra starobního důchodu 81,5 průměrného měsíčního výdělku. Průměrný měsíční výdělek byl přitom zjištěn podle ustanovení § 12 odst. 1 a odst. 3 písm. b) zákona o sociálním zabezpečení, tj. z roků 1991 až 1995 a činil 16 627 Kč. Ve smyslu § 12 odst. 6 zákona o sociálním zabezpečení převyšuje-li průměrný měsíční výdělek částku 2 500 Kč, počítá se částka 2 500 Kč v plné výši, z částky 2 500 Kč do 6 000 Kč jedna třetina a z částky nad 6 000 Kč do 10 000 Kč jedna desetina, k částce nad 10 000 Kč se nepřihlíží. Průměrný měsíční výdělek žalobce dosahoval částky 81,5% z částky 4 067, tj. 3 315 Kč. Podle § 133 odst. 4 písm. b) zákona o sociálním zabezpečení činí nejvyšší výměra starobního důchodu částku 3 250 Kč měsíčně, konal-li voják službu aspoň 20 roků z toho nejméně 10 roků službu zařazenou do I. kategorie funkcí. Na částku 3 250 Kč byl vyměřený starobní důchod omezen. K částce 3 250 Kč pak náleží podle § 2 zák. č. 76/1995 Sb. zvýšení o 38,6 % z částky 3 250 Kč, tj. 1 225 Kč a dále základní výměra ve výši zvýšení o pevnou částku (680 Kč). Celkově měsíční výše takto vyměřeného starobního důchodu činí 5 185 Kč. Výše starobního důchodu podle ZDP činí 9 923 Kč. Žalobci byl proto v souladu s platnou právní úpravou (§ 71 odst. 1 a odst. 2 ZDP) přiznán vyšší starobní důchod.

IV. Replika žalobce

10. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že pro odchod do starobního důchodu se žadatel posuzuje podle ZDP a až poté může být uplatněn zvýhodněný postup dle zákona o sociálním zabezpečení. Je logické, že se posuzují všechny podmínky dle jednoho zákona a nekombinují se se zákonem následným. Procentní výměra musí obsahovat i procentní navýšení do doby přiznání důchodu. Až následně lze porovnat výpočet podle ZDP a podle zákona o sociálním zabezpečení. Žalovaný proto nesprávně odmítá při výpočtu dle zák. č. 100/1988 procentní navýšení po 31.12.1995 a zvažuje toliko zvýšení základní výměry o pevnou částku 680 Kč a procentní navýšení 39,6%. Žalobce rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.8.2013, sp. zn. 4 Ads 136/2012.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
13. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
14. Soud k věci uvádí, že pro nárok na starobní důchod má rozhodující význam doba pojištění a důchodový věk. Mezi účastníky pak není sporné, že žalobce konal do 31.12.1992 službu zařazenou do I. kategorie funkcí v délce 17 ukončených roků. Tyto skutečnosti žalobce potvrdil i v podané žalobě.
15. Ust. [§ 69 odst. 1](#) ZDP obsahuje jedno z obvyklých přechodných ustanovení, které uvádí, že podle tohoto zákona se od 1. ledna 1996 posuzují i nároky na důchody, jejichž podmínky stanovené tímto zákonem byly splněny před tímto dnem a nezakládaly nárok na důchody podle dříve platných předpisů. Dále platí, že podle zákona o sociálním zabezpečení se postupuje jen v případě, pokud tak ZDP přímo stanoví.
16. Podle § 74 ZDP, *nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. lednem 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii nebo v I. (II.) kategorii funkcí zůstávají zachovány. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk.*
17. Podle § 174 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení, ve znění účinném ke dno 31.12.1995 (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“) *občan, který vykonával před 1. lednem 1993 zaměstnání I. pracovní kategorie, popřípadě službu I. nebo II. kategorie funkcí, má po 31. prosinci 1992 nárok na starobní důchod též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň*
 - a) 56 let, byl-li zaměstnán nejméně 14 roků v zaměstnání uvedeném v [§ 14 odst. 2 písm. a\)](#), popřípadě 9,5 roku, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 19 roků v zaměstnání uvedeném v [§ 14 odst. 2 písm. b\) až h\)](#) anebo 19 roků ve službě I. kategorie funkcí,
 - b) 57 let, byl-li zaměstnán nejméně 13 roků v zaměstnání uvedeném v [§ 14 odst. 2 písm. a\)](#), popřípadě 9 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 18 roků v zaměstnání uvedeném v [§ 14 odst. 2 písm. b\) až h\)](#) anebo 18 roků ve službě I. kategorie funkcí,
 - c) 58 let, byl-li zaměstnán nejméně 12 roků v zaměstnání uvedeném v [§ 14 odst. 2 písm. a\)](#), popřípadě 8 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 16 roků v zaměstnání uvedeném v [§ 14 odst. 2 písm. b\) až h\)](#) anebo 16 roků ve službě I. kategorie funkcí nebo 17,5 roku ve službě II. kategorie funkcí, nebo

- d) 59 let, byl-li zaměstnán nejméně 11 roků v zaměstnání uvedeném v [§ 14 odst. 2 písm. a\)](#), popřípadě 7,5 roku, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 15 roků v zaměstnání uvedeném v [§ 14 odst. 2 písm. b\) až d\)](#) anebo 15 roků ve službě I. nebo II. kategorie funkcí.
18. (2) Podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle [odstavce 1](#) je, že zaměstnání I. pracovní kategorie nebo služba I. nebo II. kategorie funkcí trvaly ke dni 31. prosince 1992; za zaměstnání se pro tyto účely považují i náhradní doby a doby uvedené v [§ 5 odst. 1](#) a v [§ 6 odst. 1 nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 117/1988 Sb.](#)
19. S ohledem na délku služby v I. kategorii funkcí v délce ukončených 17 let vznikl žalobci nárok na starobní důchod dosažením 58 roků věku. Věku 58 let žalobce dosáhl 19.3.2016. Podle § 29 odst. 1 písm. h) ZDP pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 32 let a dosáhl důchodového věku v roce 2016. Nelze přitom vycházet ze zákona č. 100/1988 Sb., neboť ZDP nestanoví, že by se z něj mohlo při určení potřebné doby pojištění vycházet. Proto při posouzení doby pojištění je třeba vycházet ze ZDP a zde uvedených dob. K datu 19.3.2016 dosáhl sice žalobce požadovaného věku 58 let, avšak dobu pojištění jen v délce 28 let, 11 měsíců a 6 dnů. Proto nebylo jeho žádosti o přiznání starobního důchodu ze dne 9.5.2016 vyhověno. Žalobce doplatil zbývající potřebnou dobu pojištění a splnil tak ke dni 10.12.2016 obě ZDP požadované podmínky pro přiznání starobního důchodu (věk 58 let a doba pojištění 32 let) a tudíž mu správní orgán I. stupně správně s účinností od tohoto dne přiznal starobní důchod.
20. Dále žalobce namítal, že důchod vypočtený podle zákona o sociálním zabezpečení je vyšší, než důchod dle ZDP.
21. Podle § 71 odst. 1 ZDP výše starobního, plného invalidního a částečného invalidního důchodu, na který vznikne nárok v době od 1. ledna 1996 do 31. prosince 2005, nesmí být nižší než výše důchodu, která by náležela, kdyby důchod byl přiznán podle předpisů platných ke dni 31. prosince 1995 v rozsahu uvedeném v odstavci 4, a to včetně zvýšení, která by náležela k tomuto důchodu pouze k tomuto dni. Pro účely porovnání výší starobních, plných invalidních a částečných invalidních důchodů podle věty první se výší těchto důchodů rozumí procentní výměry těchto důchodů. Výše základní výměry starobního, plného invalidního a částečného invalidního důchodu, pokud se jejich výše stanoví po 31. prosinci 1995 s použitím předpisů platných před 1. lednem 1996, se stanoví podle předpisů platných ke dni, od něhož se přiznává důchod; přitom v této výši základní výměry důchodu je zahrnuto zvýšení o pevnou částku.
22. Podle odstavce 2 téhož ustanovení získal-li pojištěnec alespoň jeden rok zaměstnání, které bylo podle předpisů platných před 1. červnem 1992 zařazeno do I. (II.) pracovní kategorie nebo do I. (II.) kategorie funkcí, postupuje se při stanovení výše starobního, plného invalidního a částečného invalidního důchodu podle odstavce 1, vznikne-li nárok na důchod v době od 1. ledna 1996 do 31. prosince 2018. V období po 31. prosinci 2005 se podle věty první postupuje jen na žádost pojištěnce. Věta první neplatí v případě, vznikl-li nárok na invalidní důchod po 31. prosinci 2011.
23. Soud po provedeném výpočtu starobního důchodu zjistil, že celková vyměřená výše k datu 10.12.2016 činila částku 5 185 Kč. Základní výměra starobního důchodu činí podle § 133 odst. 1 písm. b) zákona o sociálním zabezpečení 55% průměrného ročního výdělku za 20 roků služby, z toho 15 roků III. kategorie a 5 roků I. kategorie. Ke zvýšení základní

výměry důchodu byla započtena doba 12 roků služby v I. kategorii funkcí, přičemž za každý rok této služby se připočítávají 2% průměrného měsíčního výdělku, což činí celkově 24%. Podle § 133 odst. 3 písm. b) zákona o sociálním zabezpečení se přičítá k základní výměře důchodu ještě 0,5% průměrného měsíčního výdělku za každý rok služby v I. kategorii započtený do základní výměry starobního důchodu, což činí 2,5% za 5 roků. Celkem činí výměra starobního důchodu 81,5 průměrného měsíčního výdělku. Průměrný měsíční výdělek byl přitom zjištěn podle ustanovení § 12 odst. 1 a odst. 3 písm. b) zákona o sociálním zabezpečení tj. z roků 1991 až 1995 a činil 16 627 Kč. Ve smyslu § 12 odst. 6 zákona o sociálním zabezpečení převyšuje-li průměrný měsíční výdělek částku 2 500 Kč, počítá se částka 2 500 Kč v plné výši, z částky 2 500 Kč do 6000 Kč jedna třetina a z částky nad 6 000 Kč do 10 000 Kč jedna desetina, k částce nad 10 000 Kč se nepřihlíží. Průměrný měsíční výdělek žalobce dosahoval částky 81,5% z částky 4 067, tj. 3 315 Kč. Podle § 133 odst. 4 písm. b) zák. č. 100/1988 Sb. činí nejvyšší výměra starobního důchodu částku 3 250 Kč měsíčně, konal-li voják službu aspoň 20 roků z toho nejméně 10 roků službu zařazenou do I. kategorie funkcí. Na částku 3 250 Kč byl vyměřený starobní důchod omezen. K částce 3 250 Kč pak náleží podle § 2 zák. č. 76/1995 Sb. zvýšení o 38,6% z částky 3 250 Kč, tj. 1 225 Kč a dále základní výměra ve výši zvýšení o pevnou částku (680 Kč). Celkově měsíční výše takto vyměřeného jeho starobního důchodu činí 5 185 Kč. Výše starobního důchodu podle ZDP činí 9 923 Kč. Žalobci tak byla v souladu se zákonem přiznána vyšší částka starobního důchodu.

24. Žalobce argumentuje rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 20. 8.2013, č.j. 4 Ads 136/2012-21. V něm však byla posuzována situace žalobce, který vykonával vybrané zaměstnání v hornictví po dobu více než 15 let, celkem byl zaměstnán 25 roků a dosáhl věku 50 let do 31. 12 2000 (dosáhl tohoto věku 5.4.1998). Byl posuzován postup dle nařízení vlády ČSFR č. 557/1900 Sb., o mimořádném poskytování starobního důchodu některým horníkům. A jde-li o žalobcem namítanou skutečnost, tak Nejvyšší správní soud posuzoval, pokud nárok na přiznání starobního důchodu vznikl v 50 letech věku, přičemž po vzniku nároku na něj byla i nadále vykonávána výdělečná činnost a nebyla pobírána žádná z dávek uvedených v § 34 odst. 2 ZDP náleží zvýšení procentní výměry důchodu podle tohoto ustanovení již od 50 let věku, eventuálně, zda má nárok na úpravu výše důchodu podle § 76 a téhož zákona. Byl však posuzován postup poté, co žalobci vznikl nárok na důchod. Žalobci však vznikl nárok na přiznání starobního důchodu až v roce 2016, a soud ani nezjistil, že by žalobce tzv. přesluhoval a po vzniku nároku na starobní důchod vykonával nějakou výdělečnou činnost a navíc se jednalo o specifický případ, který se týkal horníků. Jinak obecně platí, že k vyplácenému důchodu náleží pouze ty valorizace, které jsou účinné až po dni přiznání důchodu (k tomu srov. hlava sedmá zvyšování důchodu).
25. Žalobce rovněž uváděl, že v období od 1.1.2003 do 25.10.2010 byl v evidenci na Úřadu práce v Ústí nad Labem a současně pečoval o nemocnou matku. Nepobíral podporu v nezaměstnanosti. Soud k věci uvádí, že podle § 5 odst. 2 písm. d) zákona o důchodovém pojištění *pojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny dále osoby pečující osobně o osobu mladší 10 let, která je závislá na pomoci jiné osoby ve stupni I (lehká závislost), nebo o osobu, která je závislá na pomoci jiné osoby ve stupni II (středně těžká závislost) nebo stupni III (těžká závislost) anebo stupni IV (úplná závislost), pokud spolu žijí v domácnosti; podmínka domácnosti se nevyžaduje, jde-li o blízkou osobu.* (do 31.12.2006 se pak jednalo o osoby pečující osobně o převážně nebo úplně bezmocnou osobu nebo částečně bezmocnou osobu starší 80 let, pokud spolu žijí v domácnosti;^{5c)} podmínka domácnosti se nevyžaduje, jde-li o osobu blízkou). Jedná se tedy o dobu osobní péče o osobu, která je podle [zákona o sociálních službách](#) závislá na pomoci jiné osoby. V případě závislosti na pomoci ve

stupni I (lehká závislost) se hodnotí jen doba péče o osobu mladší 10 let. Nejednalo-li se o péči o osobu blízkou (osoby blízké jsou vymezeny v [§ 24 odst. 1 ZDuP](#)), je podmínkou společné žití v domácnosti. Tato doba péče se prokazuje rozhodnutím okresní správy sociálního zabezpečení, srov. [§ 85 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení](#). Žalobce však zatím žádné takové rozhodnutí nedoložil ani neuvedl, že podal návrh na zahájení řízení o uznání takové doby. Žalovaný dosud nemohl proto k této době přihlídnout. Žalobce tedy ani netvrdil, že by takovým rozhodnutím disponoval, případně se obrátil s návrhem na uznání této náhradní doby pojištění na okresní správu sociálního zabezpečení, a proto ji žalovaný ji nemohl zohlednit. Nebylo ani zřejmé, zda matku žalobce bylo ve smyslu § 5 odst. 2 písm. b) považovat za závislou osobu, neboť při posuzování stupně závislosti (dříve bezmocnosti) vychází OSSZ (posudkový lékař) ze zdravotního stavu doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku vyšetření a zjištění potřeb osoby popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.

26. Jde-li o žalobcem uváděnou dobu v evidenci Úřadu práce, tak k tomu soud uvádí, že doba nezaměstnanosti (resp. doba vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání) se hodnotí jako náhradní doba pojištění, avšak pouze v omezeném rozsahu [[§ 5 odst. 2 písm. a\) zák. o důchodovém pojištění](#)]. Dle tohoto ustanovení *pojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny dále osoby vedené v evidenci Úřadu práce České republiky - krajské pobočky, popřípadě pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a v rozsahu nejvýše 3 let též po dobu, po kterou jim tato podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáleží, s tím, že tato doba 3 let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod, doba, po kterou podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáležela před dosažením věku 55 let, se do ní započítává v rozsahu nejvýše 1 roku, a nezapočítává se do ní jiná náhradní doba pojištění nebo doba pojištění, které se kryjí s dobou, po kterou je osoba vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání; za dobu, po kterou náleží podpora v nezaměstnanosti, se přitom považuje též doba, po kterou se podpora v nezaměstnanosti neposkytuje z důvodu, že osobě vedené v evidenci uchazečů o zaměstnání přísluší odstupné, odbytné nebo odchodné.* Soud jenom pro úplnost dodává, že byla-li však tato doba získána před 1. 1. 1996, hodnotí se neomezeně. Doba vedení evidence Úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání tedy se považuje za náhradní doba pojištění, u těch pojištěnců, jimž nárok na důchod vznikl po 31.12.1997. Jestliže nárok na důchod vznikl před 1.1.1998 považuje se doba vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání po 1.1.1996 za dobu pojištění. V posuzovaném případě se tak jednalo o náhradní dobu pojištění se započítáním maximální délky 1 roku, neboť žalobce byl veden v evidenci úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání před dovršením 55 let věku. Započítání toliko jednoho roku bylo do ZDP včleněno zákonem č. 382/2008 Sb. (změna zákona o zaměstnanosti a některých dalších zákonů). Dle přechodných ustanovení (čl. IX), *tak účast osob vedených v evidenci úřadu práce jako uchazeči o zaměstnání na důchodovém pojištění před dosažením věku 55 let se hodnotí podle právních předpisů účinných ke dni, který předchází dni nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud těmto osobám vznikl nárok na důchod přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* Jak plyne z výše uvedeného, tak žalobci vznikl nárok na starobní důchod až dovršením 58 let, tj. až 19.3.2016. Stalo se tak až po nabytí účinností zákona č. 382/2008 Sb., který nabyl účinnosti dne 1.1.2009, a tudíž žalobci bylo možné započítat jenom 1 rok. Soud proto neshledal důvodnou ani námitku neuznání péče o nemocnou matku ani námitku nesprávného započtení doby v evidenci úřadu práce jako důvodnou.

27. S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel

přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

28. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

29. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. prosince 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.